

magyar Demokrata

VERSENYELŐNYÜNK A GYÓGYÍTÁSBAN

A VÁLSÁGHELYZETBEN MEGMUTATKOZTAK AZ
EGÉSZSÉGÜGYI ELLÁTÓRENDSZERÜNK ERÉNYEI

A LAKLI MINISZTERELNÖK

GYURCSÁNY ÉS KARÁCSONY: RÉGI
SZÖVETSÉGESEK

KONGÓ VÉSZHARANGOK

ERŐSÖDŐ AGGODALMAK
FRANCIAORSZÁG SORSÁÉRT

HERCZEGH

ANITA:

Most a
Covid-árvák
támogatása
lett
a feladatom

**Ötszáz gyermek
sorsa a tét**

HERCZEGH ANITA: MOST A COVID-ÁRVÁK TÁMOGATÁSA LETT A FELADATOM

Ötszáz gyerek sorsa a tét

Ki mondja meg, melyik a tragikusabb sors? Amikor két gyermek elveszíti mindkét szülőjét, de a biztos nagyszülői háttér otthont és támaszt tud nekik nyújtani? Vagy ahol a hétgyermekes édesapa lesz özvegy, és még csecsemő a legkisebb gyermek? Most kezdünk csak szembesülni azzal, hogy milyen nehéz feladatra vállalkoztunk, de ez inkább csak meggyőz bennünket arról, hogy vállalnunk kell, akármekkora terhet jelent is – nyilatkozta a Demokratának Herczegh Anita. A köztársasági elnök feleségével a múlt héten bejegyzett Regőczi István Alapítványról, a koronavírus miatt árván vagy félárván maradt gyermekek megsegítéséről, a gyermekvállalás személyiségformáló hatásairól is beszélgettünk.

SZÖVEG SZARKA SÁNDOR
FOTÓ VERMES TIBOR

– Múlt hét közepén hivatalosan is bejegyezték a Regőczi István Alapítványt. Miért húzódott közel egy hónapig a bejegyzés, mi volt a probléma?

– Az alapítványt Regőczi István atyáról akartuk elnevezni, mert ő egy árvákról gondoskodó alapítvány számára igazi példakép. A bíróságnak meg kellett vizsgálnia, hogy jogosultak vagyunk-e a névhasználatra, vannak-e rokonok, akik kifogást emelhetnek, illetve ha nincsenek, akkor a katolikus egyház hozzájárul-e.

– A koronavírus-járvány hatásait többen hasonlítják egy kisebb háborúéhoz, Regőczi István pedig éppen háborús árvákat istápol. Ezért választották névadónak?

– Ezért is. Persze nem ugyanaz a helyzet, hiszen ő magához vette az árvákat, ténylegesen hajlékot adott nekik, gondoskodott róluk. Bőjte Csabához hasonlóan úgy vállalta a feladatot, hogy kezdetben sem pénze nem volt, sem megfelelő épület, ahol elszállásolhatta volna a gyerekeket. De magához vette őket, bízva benne, hogy idővel a Jóisten segít. Kicsit mi is hasonló helyzetben vagyunk: elindítottuk ötmillió forinttal az alapítványt, de egyértelmű, hogy 800 gyerek életkörülményeinek a javítása ennyiből nem oldható meg. Ha csak havonta 50 ezer forintot számolunk egy gyermekre, egy évben az is 480 millió forint. Bízunk az emberek jóindulatában, hogy ezt a nagy feladatot az elképzeléseinknek megfelelően meg tudjuk oldani.

– Regőczi István nevét a széles társadalom nem annyira ismeri. Ön viszont személyesen találkozott vele. Esetleg ön volt az ötletadó?

– Nem én voltam, de nagyon jó ötletnek tartom. Én csak egyszer találkoztam Regőczi atyával, de áttételesen több ponton összeért az életünk. A tér, ahol az atya által felújított Kútvölgyi-kápolna áll, amelyben élete végén munkálkodott, nem messze van tőlünk. Ő is éveken át élt Belgiumban, szegény sorsú gyerekként került oda, három évig mi is ott laktunk. Ismerem az életútját, tudtam, min ment keresztül, olvastam a könyvét, az Isten vándorát. Mi pedig olyan nevet akartunk választani az alapítványnak, ami szimbolikusan is jelzi, hogy mit szeretnénk megvalósítani.

– Hogy szembesültek a koronavírus miatt árvaságra jutott gyermekek helyzetével? Voltak talán az ismeretségi körükben vagy az önök környezetében olyanok, akik érintettek lettek?

– Szerencsére minket közvetlenül nem érintett a járvány. A harmadik hullámban ugyanakkor nap mint nap érkeztek hozzánk családi tragédiákról szóló hírek. Megrázó volt hallani kismamákról, akik elkapták a koronavírust, és meg kellett császározni őket, hogy legalább a babát megmentse. Mi pont ebben az időszakban vártuk az unokánkat, ezért még jobban átéreztük ezeket a tragédiákat. Az unokánk épségben megszületett, az édesanyja sem lett fertőzött, de az aggodást, a betegségtől való félelmet mi is átéltek.

– Ötszáz család nyolcszáz gyermekéről van szó, akik elveszítették legalább

egyik szülőjüket. Az ember fel sem tudja fogni, hogy olyanok is vannak, akik mindkettőt. Hány ilyen eset van?

– Végleges számok még nincsenek, hétről hétre érkeznek az újabb jelzések. Egyelőre mi két kiemelt kategóriát állítottunk fel. Az egyik a nagycsaládosok, vagyis ahol legalább három gyermek maradt árván vagy félárván, a másik azok a gyermekek, akik mindkét szülőjüket elveszítették. Az ő esetüket tartjuk a legsürgetőbbnek.

– Az alapítvány bejegyzésének bejelentésénél mondta is Áder János, hogy vannak nagyon sürgős esetek. Náluk mik a legégetőbb feladatok?

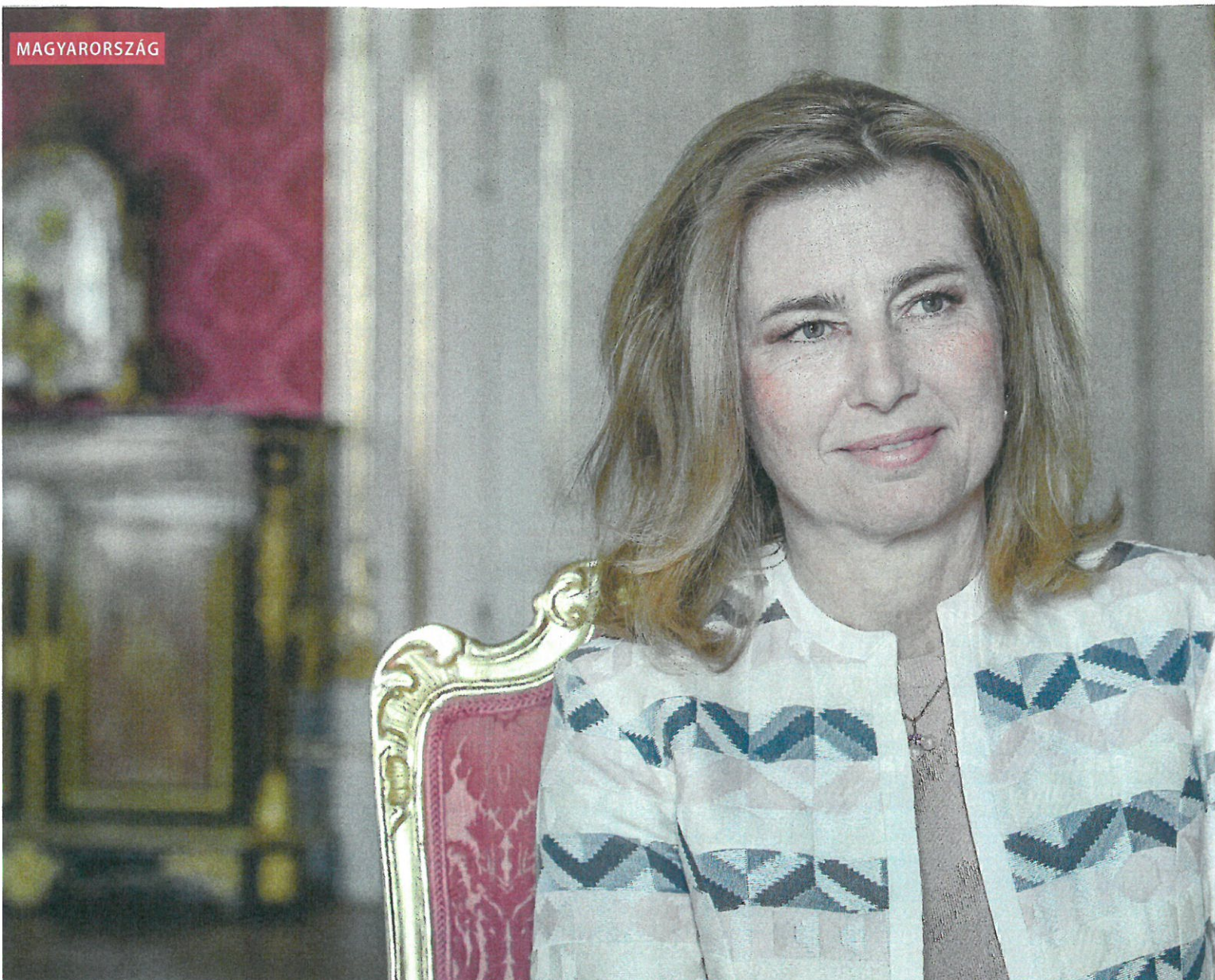
– Sürgős esetekben a férjem elnöki keretéből már eddig is utaltunk át segítséget, például temetés költségeire, vagy amikor a rezsit nem tudták fizetni, és kilakoltatás fenyegette őket.

– Eredetileg úgy gondoltam, hogy az alapítvány első feladata a lelki és egzisztenciális problémák kezelése, ennek elvégzése után lehet építkezni. Ezek szerint az egzisztenciálisak mindennél sürgetőbbek?

– Nagyon nehéz egyértelmű választ adni. Mert sok esetben, amikor felkeresünk a családokat, oly mértékben a gyász miatti sokk hatása alatt vannak, hogy el sem tudják mondani, mi volna számukra a legfontosabb segítség. Maguk sem tudják, merre van a kiút. Például van olyan család, ahol a házaspár elhatározta, hogy a két ikergyermekekkel vidékre költöznek egy tanyára, hogy új életet kezdjenek. Az előző életüket felszámolták, hitelekbe kezdtek felépíteni a nyugodt vidéki életet.

„A harmadik hullámban nap mint nap érkeztek hozzánk családi tragédiákról szóló hírek. Megrázó volt hallani kismamákról, akik elkapták a koronavírust, és meg kellett császározni őket, hogy legalább a babát megmentse. Mi pont ebben az időszakban vártuk az unokánkat, ezért még jobban átértük ezeket a tragédiákat”

Majd meghalt az édesapa, és az édesanya ott maradt egy félkész birtokon. Neki először el kell döntenie, hogy hogyan tovább, folytatja-e egyedül az életmódváltást, vagy visszafelé szeretne mozdulni, és csak ennek ismeretében lehet segítséget nyújtani. Vagy egy pécsi családnál azt tapasztaltuk, hogy egy kívülálló sokkal inkább látja, mire van szükségük, mert ők szinte összeroppantak a teher alatt. Nagyon-nagyon számítunk a helyi közösségek támogatására. Egy plébános, egy iskolaigazgató, egy szomszéd bárki másnál több hasznos információt tud adni. Több esettel találkoztunk, amikor nem is az alapítvány jelenti majd a megfelelő segítséget: például volt, aki egy lakás kifestését kérte, amit a helyi közösség sokkal jobban meg tud oldani. Az ötszáz család ötszázféle élethelyzetet jelent.

– Képesek lesznek ennyiféle ügyet egyszerre mozgatni?

– Nehéz sorrendet állítani. Hiszen ki mondja meg, melyik a tragikusabb sors? Amikor két gyermek elveszíti mindkét szülőjét, de a biztos nagyszülői háttér otthont és támaszt tud nekik nyújtani? Vagy ahol a hétgyermekes édesapa lesz özvegy, és még csecsemő a legkisebb gyermek? Esetleg ahol szülő nélkül marad hat gyermek, akik közül ugyan csak kettő fiatalkorú, de a legnagyobb is alig kezdte el felnőtt életét, és váratlanul az ötgyermekes családapára szerezében találja magát? Olyan család is fordult hozzánk, ahol három gyermek van, és a legnagyobb, a felnőtt szoruló pszichológus segítségére. Még most kezdünk csak szembesülni azzal, hogy milyen nehéz feladatra vállalkoztunk, de ez inkább csak meggyőző bennünket arról, hogy vállalnunk kell, akár mikorra terhet jelent is. Ez hosszú távú program, a gyermekek felnőtté válásáig tart, vagyis legalább két évtizedig működnie kell. Most jócskán érkeznek felajánlások, de nem

tudhatjuk, meddig tart a jelenlegi helyzetből, lelkiállapothoz adódó lendület. Ha évtizedekig kívánjuk ezt a támogatást nyújtani, biztos pénzügyi háttérrel kell teremteni.

– Ön is járt érintett családoknál?

– A munkatársaim voltak már néhány helyen. Én személyesen iskolaigazgatókkal és más közeli ismerősökkel beszéltem. Ezek a beszélgetések azért fontosak, mert a pedagógusok, lelkipásztorok, gyermekvédelmi szakemberek ismerik igazán a családokat, így hozzá tudnak járulni, hogy okos döntést hozzunk. Az egyik igazgató például azt mondta, hogy az adott esetben ügyvédre volna a legnagyobb szükség, aki segíthet a gyerekeknek intézni a gyámügyeket, a hagyatéki dolgokat.

– Amikor Áder János ezt a mozgalmat ötmillió forintos családi megtakarításból meghirdette, szerényen azt mondta, hogy reméli, a barátai hozzátesznek majd valamit. Ahogy ön is említette,

elnökefeleségek példáját. Nekem azonban úgy tűnik, hogy ön ebben sokkal inkább a gyermekekre koncentrált az elmúlt években, ahogy a most meghirdetett alapítvány is róluk szól.

– Nem csak Magyarországon, szerte a világon az a gyakorlat, hogy az elnök felesége jószolgálati feladatokat vállal. Természetesen mindenki a személyiségének megfelelően, esetleges érintettsége okán más-más területet érez különösen fontosnak. És ez így van jól, hiszen mindenki a saját lelkivilágához közelálló feladatokat tudja szívvel-lélekkel ellátni. Nálam a gyermekek mindig a középpontban voltak, gyerekekkel kapcsolatos megkeresésekre sohasem mondtam nemet, akár sérültekről, akár nagycsaládokról, akár tehetségekről volt szó. Most pedig a Covid-árvák támogatása lett a feladatom, én pedig ezt a kötelességemnek érzem.

– Van egy közmondásunk: ki melyik családdhoz tartozik, oda igazodik. Az ön esetében ez azt jelenti, hogy a négy gyermekük a legfontosabb személyiségformáló erő az életében?

– Ezen így még nem gondolkodtam, de adódik a kérdés, hogy mi volt előbb? Eleve sok gyermeket akartunk, és a baráti körben, illetve a családban is majdnem mindenhol három-négy van. Hamar úgy döntöttünk, hogy mi fiatalon szeretnénk szülővé válni, nem akartunk várni anyagi biztonságra vagy karriersikerekre.

– Bőjte Csabánál is van egy keresztyermek. Vagy több is?

– Még bíró voltam, amikor karácsony előtt egy kollégám a Bőjte-otthonban

lakó gyermekeknek szervezte a kívánságlistáik teljesítését. Osztogatta a rajzokkal díszített leveleket, amelyekben a dévai gyermekotthon lakói megírták az anygalkának, hogy mit szeretnének karácsonyra. A legkisebb gyermekünkkel egyidős „Bőjte-gyereket” választottunk ki, akinek a kívánságait teljesítjük azóta is minden évben. Aztán Csaba testvérel már a köztársasági elnök feleségéként tettem egy körutat, felkeresve több tucat Bőjte-otthont, ahol találkoztam frissen bekerült gyermekekkel is. Ekkor mondtam neki, hogy én is szeretnék részt venni a keresztszülői programban, ő pedig rutinosan azt válaszolta, hogy itt egy testvérpár, válasszak közülük. Természetesen nem lehetett választani, úgyhogy mindkettejüknek a tiszteletbeli keresztszülői lettünk. De az egyikük még nem volt megkeresztelve, úgyhogy őt Csaba testvérel megkereszteltük, és ténylegesen én tartottam a keresztség alá. Ily módon tehát többek szimbolikus vagy tényleges keresztanyja vagyok a „Bőjte-gyerekek” közül.

– Nemrég nagyszülő is lett. A nagymamát belesimult a gyermekközponthoz világlépebe?

– Régóta készen éreztem magam a nagymamai feladatra, de nyilván türelmesen meg kellett várnom, amíg a gyerekeim is készen érzik magukat arra, hogy szülők legyenek. Nekem ez rendkívül nagy boldogság, szerencsére gyakran találkozunk, az unokám közel lakik hozzánk. Szerencsések vagyunk, hogy a Covid-rettent időszakában nekünk megadatott ez a boldogság. ■

ennél azóta jóval nagyobb visszhangra talált a kezdeményezés. Érzik, hogy megmozdult az ország?

– Azért hivatkoztunk a barátokra, mert amikor elhatároztuk, hogy létrehozuk az alapítványt, a baráti-családi közösségnek beszéltünk róla először, és sokan biztattak, ígérték, hogy csatlakoznak hozzánk. Amikor pedig a férjem a sajtóban bejelentette, azonnal elkezdtek érkezni a felajánlások. Többek között a kulturális életből Ókovács Szilveszter, az Operaház főigazgatója, a Szörényi-Bródy-páros és Boros Misi, valamint a TV2 egy önálló produkcióval is támogatja munkánkat. Mellénk álltak politikusok, közéleti személyiségek is, pártállástól függetlenül. Jó érzés, hogy rendkívüli nagyságrendben érkeznek e-mailek a felajánlásokról.

– Korábbi nyilatkozataiban említette, hogy karitatív tevékenységekben követni kívánja elődei, vagyis a korábbi

Regőczy István az első világháború időszakában, 1915-ben született elszegényedett molnárcsalád gyermekeként. A háborúból édesapja súlyos betegen tért haza, a spanyolnáthajárványban két testvére is meghalt. Az első világháború után összeroppan Magyarországról egy itt kanonizáló belga pap 11 évesen hazájába

vitte. Két év múlva visszatért, hogy papnak tanuljon, ám nem tudta finanszírozni. Ezért 18 évesen gyalog visszament Belgiumba, és Bruggében 1943-ban szentelték pappá. Kanonok mesterének példáját követve már Belgiumban árva gyermekek nevelését vállalta. Majd rövidesen hazatért, és Pesterzsébeten, később Vácott nyitott árvaházat a háború során egyedül maradt gyermekek gondozására. Összesen mintegy háromszáz gyermeket vett oltalma alá, jellemzően flamandul írt könyvei bevételeire és belga egyházi segítségre támaszkodva. A kommunisták hatalomátvétele után a Regőczy-otthonok is a hatósági zaklatások

célpontjaivá váltak. Rendszeresen kellett elszenvedniük házkutatásokat, Regőczy atyát pedig többször letartóztatták, hat esztendő töltött börtönben. Bűne annyi volt, hogy vallásos szellemben nevelte a gyermekeket, imádkoztak Mindszenty Józsefért, hallgatták az Amerika Magyar Hangja rádiót. Letartóztatták az 1956-os forradalom után is, a hatvanas években pedig megpróbálták eltüntetni tevékenységeitől, illegális sajtótevékenységért tizenhárom hónapra el is zárták. Szabadulása után nekilátott a rendkívül romos Kútvolgyi Boldogasszony-kápolna felújításának, mellette zárándokházat is épített. Előtte a tér 2019-től az ő nevét viseli. ■